

1926.

Ze zápisků A. Pospíšila, rektora Velického. Z r. 1862.

Zdlouha.

Vi-tej, dě-ťát-ko, vi-tej pá - ňát - ko, o vin-šo - va -
 né, zdávna žá - da - né pá - ňát - ko, vi-tej, vi - tej.
 Te-be, Je-ži-šku, my ví - tá - me, a co má - me,
 a co má - me, to my chu-dí pa-stu-ško-vé To-bě dá -
 me, dá-me, dá - me.

Vitej, děťátko, vitej páňátko,
 o vinšované, z dávna žádané
 páňátko, vitej, vitej.

Tebe, Ježíšku, my vítáme,
 a co máme, a co máme,
 to my chudí pastuškové
 Tobě dáme, dáme, dáme.

Vezmem na kaši mléka sladkého,
 [: vezmem barana, :]

hned' z rána, z rána, z rána.
 Netřeba Tobě hladu trpět,
 neb co máme, neb co máme,
 to my Tobě, pastuškové
 také dáme, dáme, dáme.

A naposlady Tobě zahráme:
 vzhůru a doů, všecí pospoļu
 vaľasky, tydy dujda.

Dudy, písčelky naštemujme,
 hlavičku rozveselujme
 tomu malému panáčku,
 jenž mocný je, on je, on je.